

Vláček Motoráček

Technologie, Vytrvalost, Úcta

I starých věcí je třeba si vážit. Mohou nám totiž ještě dobře posloužit.

Je běžnou součástí našich životů, že staré věci nahrazujeme novými, krásnějšími, modernějšími. A vláček Motoráček to zažil, takříkajíc, na vlastní kůži. Už více nesplňoval nároky dnešní doby, a tak...

🕒 7 min

😊 3+

Na jedné krátké trati, v horách mezi vesnicemi, kdysi dávno jezdil **vláček Motoráček**. Byl to velmi pomalý vláček, ale v té době ani nepotřeboval být kdovíjak rychlý, protože se v něm většinou vozili dospělí s dětmi na rodinné výlety do hor a tu pozvolnou a klidnou jízdu si doslova vychutnávali. Obzvláště děti, které se rády dívaly ven oknem a sledovaly okolní krajinu. A čím dál do hor vláček zajížděl, tím víc krásy viděly. Kravičky pasoucí se **na loukách**, jezírka plná ryb u trati, zříceninu hradu, který kdysi dávno obýval zřejmě samotný pan král. A tu a tam zahlédly i srnku s mladými srnčaty. Byla to nádherná vyhlídková jízda.

Ale časy se mění a doba se jaksi zrychlila. Začaly se stále víc **používat rychlovlaky**, které lidi převezou z jednoho místa na druhé tak rychle, že si tu cestu nestihnou ani vychutnat. V té rychlosti se krajina za oknem jen tak mihne a zůstane z ní jen rozmazaný obraz.

A tak vláček Motoráček jezdil stále méně a méně, až nakonec **odešel na odpočinek**.

„Co uděláme s tím starým nepotřebným vlakem?“

„Do depa s ním,“ rozhodli páni železničáři o jeho dalším osudu bez špetky vděčnosti.

Abyste věděly, milé děti, depo, to je vám takové místo, kde vláčky odpočívají. V depu se o vláček **postarají mistři údržbáři**, abychom se potom mohli vláčky bezpečně přesouvat všude tam, kam potřebujeme. Ale protože o vláček Motoráček už nikdo nejevil zájem, odstavili ho úplně do nejtmaššího rohu depa. A odtud v tichosti pozoroval naparující se rychlovlaky.

„Proč tě sem strčili?! Jen zabíráš místo. Měli tě rozebrat a z tvých součástek postavit nový rychlovlak.“

„Postavit nový rychlovlak? Ha! Z něho bych nechtěl ani jeden šroub!“

„Tak, tak, jsi už zbytečný. Jen nám tu všem překážíš,“ tak se vláčku Motoráčku **posmívaly supermoderní rychlovlaky.**

A on se raději jen tlačil co nejvíc do kouta, aby ho nebylo vidět a nikomu nepřekážel. Ale naštěstí se ho přece jen někdo ujal. Někdo, komu nebyl jeho osud lhostejný.

„Vždyť já tě znám,“ řekl starý strýček údržbář, který měl na starosti vlaky v tomto depu. „Když jsem byl malý, moji rodiče se mnou často chodívali sem do hor. Zažívali jsme nádherné výlety. Ty jsi nás tam pokaždé vozíval. A za to ti děkuji,“ poplácal strýček údržbář vláček **po starém plechu.** „Víš co? Trošku tě dám do pořádku,“ rozhodl se starý údržbář a odběhl pro olejničku.

„Proč to děláš? To je jen ztráta času,“ smáli se mu kolegové, když viděli, jak se stará o vyřazený vláček, „vždyť ten už nikdy nikam nepojede.“

„Možná ne, ale byly časy, kdy lidem dělal radost. Zaslouží si moji úctu, protože jsem s ním zažil nádherné chvíle,“ bránil se staroch a **olejoval rezavějící části vláčku.** Ale kolegové údržbáři ho už neposlouchali. Raději se předháněli v tom, který z nich lépe a dříve připraví svůj rychlovlak na další jízdu.

Tak dny ubíhaly jeden za druhým a vláček Motoráček se už necítil tak opuštěně, protože starý strýček údržbář ho každý podvečer po práci pravidelně navštěvoval a vyprávěl mu množství zážitků, které na cestách s ním zažil. A vláček Motoráček si při poslouchání těchto příběhů rád zavzpomínal na všechna ta nádherná místa, která během svého života tolikrát navštívil.

Jednoho dne se však strhla nevídaně silná bouřka. Vítr **polámal a vyvrátil stromy na cesty.** Auta a autobusy zůstaly zablokované, lidé nemohli jít do práce a děti do škol. „Je třeba se rychlovlaky dostat na místa, která jsou

zavalená, a pomoci zprůjezdnit cesty," navrhli údržbáři. Ale těžké vysoké stromy svými větvemi zpřetrhaly i elektrické vedení. A tak se stalo, že superrychlé vlaky se najednou **nemohly pohnout z depa**.

„Dostal jsem nápad," poškrábal se starý strýček údržbář po bradě. Na kopci v horách, blízko depa, byla jedna elektrikářská firma. „Skočíme s vláčkem Motoráčkem pro elektrikáře. Ti opraví vedení, zpojízdní vlaky a ty zas můžou pomoci ostatním," seznámil je se svým plánem. „**To je skvělý nápad,**“ uznali ostatní kolegové, ba dokonce i rychlovlaky.

A tak po dlouhé době vyjel vláček Motoráček opět na kolejnice. A protože se o něho starý strýček údržbář dobře staral, vláček byl v dobré kondici a **cesta mu bez problémů ubíhala**. Pokud někde na trati ležely polámané větve nebo svalený strom, vláček je bez větší námahy odtlačil z cesty pryč. Nakonec se vyšplhal na kopec, naložil elektrikáře, a když se vrátili, ti potom opravili elektrické vedení. Rychlovlaky mohly vyrazit a pomoci rozvézt lidi a děti, zatímco těžké stroje odklidí popadané stromy z cesty.

„Děkujeme ti, vláčku Motoráčku. Moc jsi nám pomohl. Bez tebe by to nešlo," uznaly rychlovlaky, když se konečně vrátily zpět do depa po náročném dni, „už nikdy se ti nebudeme posmívat.“

„Není zač, vždyť si musíme pomáhat," skromně se usmíval vláček.

No počkat... Takový vzácný vláček by přece neměl zůstat ukrytý někde v tmavém koutě depa, že? „Každý víkend zpřístupníme pro rodiny jízdy po staré trati naším **hrdinským vláčkem Motoráčkem,**“ rozhodli lidé od železnice. A hádejte, kdo si tuto jízdu vychutnal jako první. No přece starý strýček údržbář.